

és az ura homlokát simogatta. A gyerek félve húzódott az anyja mögé és folyton az apját bámulta.

N. András kereste a halált, mindenáron itt akarta hagyni ezt a cudar világot, mert a falujából nap-nap után kapta a névtelen leveleket, amelyekben a feleségét hitlenséggel vádolták meg. Az első névtelen levelet félrdobta, a másodikat, a harmadikat elolvasta, a többit meg úgy őrizte, mint a szemévilágát, hogy ha majd haza jön, az arcába vágassa azokat a csapodár menyecskeknél. A poklok minden kinját átszenvedte N. őrmester és ha az asszony akkoriban elébe került volna, vak dühében bizonyára végzett volna vele. Most már vakon hitt a névtelen levélírónak, pedig azelőtt az oltár előtt letettet volna a hitet a felesége tisztaságára. Borzasztó módon el volt keseredve N. András, hogyne, hiszen a cselédi sorból emelte maga mellé az asszonyt, jómódba helyezte, megbecsülte, mert nagyon szerette.

Amikor megsebesült, az ápolók alig birtak vele. Minden áron meg akarta akadályozni, hogy felgyógyuljon, a kötelekeit is leszaggatta, csakhogy a sebek hegedését késleltesse. A tábori kórház parancsnoka végre úgy segített a dolgon, hogy a kezét az ágyhoz kötöztette. Ahogy Szegedre érkezett, megváltozott, látta, hogy nem engedik meghalni, hát ismét a bosszu érzete ébredt fel benne. Meg akarta kinézni az asszonyát, azt akarta, az is szenvedje át a poklok minden keserves szenvedését, mint ahogy ő átszenvedte. Megkérte az orvosát: dr. Bálint segédorvost, hogy sürgönyözzön az asszonynak, értesítse, hogy a fémiparis-kola kórházában fekszik.

Másnap megérkezett az asszony, a gyerek, az öreg N. András, a sebesült apja, meg a felesége. N. András zokogva magához ölelte a szülőt, meg a gyereket, simogatta,

becézte őket, csak a feleségét nem akarta észre venni. Az asszony úgy állt ott, mint akiben már nincs élet, nem tudta, miért nem akarja észrevenni az ura; odalépett az ágyhoz és a kezét nyújtotta az embere felé.

N. András boldogságtól ragyogó arca egyszerre átváltozott, merev lett az arca, szurós, kutató a szeme, amikor az asszonyra nézett. Az anyja meg az apja érthetetlenül bámultak a fiukra, aki felemelte a karját és eldobta magától a feleségének feléje nyújtott kezét.

A fogait vicsorgatta tehetetlen dühében, a melle zihált, orrlyukai kitágultak, óriási vihar dult a keblében. Amikor egy kicsit magához tért, lassan a párnája alá nyúlt és egy csomó levelet húzott elő: a tábori postán érkezett névtelen leveleket. Szó nélkül átnyújtott egyet az asszonynak, aki még mindig nem sejtette, miért bánik így vele az ura. Az asszony végigbetűzte a két oldalas levelet, aztán a sirástól fuldokolva borult az urára. N. András őrmestert nem indította meg a felesége zokogása, durván eltaszította magától. Az asszony nagynehezen erőt vett magán, aztán meg-megcsukló hangon megszólalt:

— András, a megfeszített Krisztus hét sebére esküszöm... ártatlan vagyok.

A két öreg is értette most már, hogy miről van szó. Idősb N. András, — galamb-
ősz, szép öreg paraszt — jóságosan szólt a fiához:

— Édes, jó fiam, a feleséged ártatlan. Még csak gondolatban sem vétett ellened soha, hiszen jobban szeret, mint az életét.

Ifju N. András nem hitt az apjának. Ekkor az anyja lépett közbe:

— Fiam, — mondta — ha az apádnak nem hiszel, nekem csak elhiszed, hogy a feleséged ártatlan. A szentséges szüz anyára esküszöm, hogy ártatlan. Amióta elmentél a háboruba, mindig velünk volt, velünk mi-

velte a kis földünket, velünk imádkozott esténként — érted.

N. András hitt az anyjának, magához ölelte az asszonyt, megcsókolta, aztán mint-ha mi sem történt volna, fordult az asszonyához:

— Eladtad a kis bornyut?

Az öregek összeölelkezve állottak az ágy végében, a gyerek az apja sapkájával játszott a földön. Idősb N. András halkán odaszólt a feleségének:

— A Ragyás Vera írta a leveleket!

A Ragyás Vera ifju N. András menyasszonya volt, gazdag, módos lány, de András mégis mást vett el, egy szegény cselédet, mert azt szerette és szereti még most is.

Tamás Rezső.

A színházi szerződés reformja.

(Saját tudósítónktól.) A májusi közgyűlés hivatása lesz az új színházi szerződést megállapítani. A színházi pályázat a normálisnál nagyobb érdeklődést kelt, a minek oka abban rejlik, hogy mindeddig sikerült a színházat a fejlesztés útjáról mesterségesen visszatartani és hogy ép színházi kérdésekben és nem vették tekintetbe a polgárság igényeit. Érthető, ha most egyszerre akarják mindazokat a reformokat megvalósítani, amelyeket eddig mesterségesen zártak el az élettől. Szombaton Balogh Károly tanácsnok az új színházi szerződés ügyében a következő beadványt intézte a tanácshoz:

— A városi színház használatára vonatkozó vállalati szerződés hatálya 1917 augusztus végével megszűnik. Magam részéről abban a meggyőződésben vagyok, hogy a megváltozott viszonyok úgy a város, mint a közönség érdekében azt követelik, hogy a színház használati szerződésének feltételei a közérdeknek megfelelően állapíttassanak meg.

Nem habozom kijelenteni, hogyha raj-

— Mi az ördögnek cipeli magával?

— Az a disznó odakinn nem hagyott belkivel, addig szekirozott, hogy vigyem a kendőt magammal, próbáljam meg, amíg vittem.

— Ja lelkem, ha nem vigyáz a kendőkre, akkor az a három, amit az ura adott, kevés is lesz. Én nem pótolhatom.

— Nem is lehet tekintős ur, az uram ráírta a maga kezével, hogy János és kibéleltette.

— Milyen jogsegélyt adhatok én itt?

— A kendőt kéne kihozni a városból még ma, talán az asztalon van, amelyikön hagytam, de röggel bizonyára elviszi valaki.

— Menjen be érte.

— Dél is lösz tekintős ügyvéd ur, mire én beérök. Kocsit az állomásra most nem kapok és gyalog reggelig se éröm el. Hát amikora vonat is gyün.

— Hogy tudjak én bemenni, ha maga nem tud.

— Az ur ügyvéd, azok mindent megtudnak tőnni, ha fizetnek érte. Azt is tudta, hogy bajban vagyok, gondótam, ezt is tudja.

— Majd megpróbálom, — fejeztem be a beszélgetést és felálltam, hogy kijöjjenek a dohos szobából, de az asszony nekem esett, csókolni kezdte a kezemet és olyanokat mondott, hogy majd meglátom, megáld az isten, ha segítetek rajta.

Elindultam. Negyedórai gyaloglás után körülnéztem, senkise láthatott. Elővettem a gépemet, kinyitottam, beleültem és alig emelkedtem valamire való magasságba, már — térkép volt nálam — a szegedi városháza

fölkött lebegtem. Ovatosan a bérház tetejére ereszkedtem. Vigyáznom kellett, mert már más városokban is hallottam, hogy Szalay József kordában tartja a rendőröket. A háztetőről leugrottam. Gyorsan elővettem a hajamba rejtett pumpát, a torkomba nyomtam és teljes erővel elkezdtem a tüdőmből kipumpázni a levegőt. Mikor ez megvolt, a két lábamat gyorsan összehajtottam, a bal kezemet hasra vágтам, a jobb kezemmel összehajtottam magamat és azután — a kapuban az asszony tüzetesen megmagyarázta, hogy melyik szobáról van szó — a kulcslyukon át, miután előbb ügyesen kitoltam belőle a kulcsot, besurrantam a szobába. (Itt meg kell jegyezni, hogy az európaiak erre teljesen képtelenek. Mély meglepéssel tapasztaltam azonban, hogy a muzsikban már műtogatnak ehhez hasonló műveleteket.) Az egyik asztalon valóban ott találtam a kendőt. Örömmel dugtam a torkomba, hogy boldogságomban el ne kezdjek ordítani. Ép jókor, mert egy hang még, vagy egy mozdulat és végem van. Kinyitott ugyanis az ajtó és egy jókora has után szép szál ember lépett a szobába. Koczor János volt, az adóügyi tanácsnok, aki éjjelenként is kénytelen dolgozni, annyi munkát adnak neki bizonyos jársznagykunszolgák átíratok. Hivatalában találtam Balogh Károlyt, a pénzügyi tanácsost, aki egy színházi szerződés tervezetét készítette. Gaál Endre kulturtanácsost, aki bizonyára pénzügyeket intézett volna, ha nem azon töprengött volna, hogy mit csináljon ő egész nap, amikor egyetlen kultur-ügyét, a színház dolgát Balogh elragadta

tőle. Sietnem kellett, nem folytathattam tovább sétámat a városházán. Visszagurultam a bérház udvarára. Lábammat, kezemet szétnyitottam, a tüdőmet mellkasomba visszanyomtam, levegőt pumpáztam bele, a gépet kinyitottam és alig másfél óra múlva a zsebkendő törvényes tulajdonosánál volt.

A hírem a tanyán gyorsan elterjedt. A zsebkendő asszony lakást és ellátást adott. Özönlöttek hozzám az emberek, akik már nem hitték, hogy ügyvéd vagyok, csodatévő szentnek gondoltak, aki eljött bajaikon segíteni. Ezek a bajok ilyenek voltak: 1. 9 koronáért adtam a 3 koronás csirkét és elítéltek érte. 2. gyerekek akar születni. 3. vegye rá a tekintős ur az ipát, hogy a földjét ráírassa. 4. zsebkendő-ügy többféle változatban. 5. 16 pézért adtam egy tojást. 6. eldugtam a rekvirált kukoricát. 7. mit csináljak a sok készpénzzel? 8. mit csináljak a piaceről visszatartott tojásokkal, hogy meg ne zápujjanak, egy év múlva szeretném eladni, amikor bizonyára még drágábbak lesznek. 9. ad-e nyugdíjat az állam, ha a gyerek elesik. 10. hogy lehetne a háboru alatt a mi adókat is a városi urakkal fizettetni, ők eleget keresnek. 11. igaz-e, hogy felkutatják, kinek mennyi heverő pénze van otthon és annak az asszonynak a haját levágják, akinél 20,000 koronánál többet találnak. 12. muszáj-e hadikölcsönt jegyezni, amire még én is azt mondtam, hogy igen. Szereztem tapasztalatokat a városi urak tanyai életéről is. Például: a földdel keveset törődnek, ellenben sokat isznak. Ha a városban délelőtt nem dolgoztak, délután kijönnek pihenni.